

Hồ Tĩnh Tâm

Bóng dáng chim câu

Bay đi! Bay đi!

Ồi con câu xanh!

Người ấy đợi chờ tôi mòn mỏi

Hồi đó tôi hai mươi tuổi. Cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới. Lại thêm đường học vắn, chữ tác đánh thành chữ tội. Vô công rồi nghề tới mức, suốt ngày chỉ chơi cà nhõng với đám bạn trong làng. Tới mùa lúa, má tôi nói: "Mầy coi được thì theo anh em bạn vô đồng gặt mướn, kiếm mấy gia lúa".

Cơm ghe bè bạn, tôi vô đồng. Tính hết mùa lúa thì về. Ai dè, gặt hái xong tôi không về được. Có bao nhiêu lúa, tôi nhờ người làng đem về giùm; còn tôi, tôi ở lại với đồng. Đúng hơn, tôi ở lại trong nhà cô Bảy. Đúng hơn nữa, tôi ở lại vì cô Bảy.

Biết nói sao về cô Bảy. Cao gần mét sáu. Tóc dày và đen. Nước da gần với màu bánh cam, coi mức con mắt. Nụ cười thì đến thiên lôi cũng phải chết vì đôi lúm đồng tiền và hai hàm răng trắng muôn muốt. Cô Bảy bằng tuổi tôi, nhưng ăn nói coi bộ cứng hơn tôi chút đỉnh. Ngay buổi đầu tới trọ ở nhà cô, tôi đã choáng cả người, chết trân chết ngắc. Trời đất thiên địa ơi, giá cô Bảy ở kế nhà với tôi!.. Tôi thề với ngọn đèn dầu hôi, tôi chưa từng thấy ai đẹp

như cổ. Biểu tả cụ thể thì tôi thua. Tôi chỉ biết là cổ đẹp. Đơn giản là đẹp. Cổ thì gặt, còn tôi thì vác lúa từ ruộng tới máy suốt. Ruộng ở vùng sâu thì ai cũng biết. Nước linh binh linh binh. Bùn đặc quánh. Chỉ lội bộ cũng đứt hơi, đừng nói vác cả bó lúa chình ình trên vai. Một muôn ná thở mà tôi ráng sức làm bộ tỉnh queo. Bao giờ cũng vậy, cứ mặt trời đứng bóng, cô Bảy lại nói: "Nghỉ uống nước, ăn cơm, anh Ba!". Tôi chỉ chờ có bi nhiêu đó. Là bởi tôi ăn cơm chung với cổ. Về khoản ăn thì tôi khỏe như trâu. Cô Bảy nói: "Coi anh Ba ăn, mắc thêm!".

Cô Bảy có thằng em kế tên Cọt. Thằng này chí cốt với tôi hết biết trời đất. Nó nói: "Ông ngổ một tiếng rồi cười phứt bả cho rồi. Nhắm chừng bả chịu cái rụp à ghen!".

Cái thằng ngộ hết biết. Cao lớn dềnh dàng mà tánh khí y hệt con nít. Khi không biểu ca là ca. Ca sáu câu mùi như Út Trà Ôn. Nghe nó ca cổ bản, muôn đứt ruột. Nó với tôi thường đi dặm cù bắt chuột. Con chó phèn chạy theo lòng vòng, sủa dăng dôi. Lũ chuột đồng bị dồn vào quây lưới lúc nhúc, chúng tôi bắt được không biết cơ man nào mà kể. Thịt chuột đồng béo và ngon hết ý. Tôi với thằng Cọt nhậu mỗi trận cả ký mà không biết ngán. Hai chúng tôi còn đi tìm lỗ mà đào lươn và xôm rắn hổ. Lươn nằm mà mùa khô, con nào con nấy nặng cả ký, lảng nhảy, vàng hươm. Dem hấp với lá bầu non xắt nhỏ, chừng nhậu, nộ lá bầu với để cũng đủ quất cần câu. Còn rắn hổ thì khỏi nói. Cứ để nguyên con, chặt khúc hầm với sả. Ăn đã đời. Nói thiệt tình, nhờ chuột, lươn với rắn, tôi với thằng Cọt hột bộn tiền.

Một hôm, tôi đang nằm nghỉ trưa, thằng Cọt ở đâu ngoài đồng chạy về, vừa thở hào hển vừa nói: "Dậy lẹ cha! Chuyến này tôi với ông vô lút! Mới thấy tức thì dẫu trăn bò vô hồ bom cạn. Rạp cả đám lục bình. Cầm chắc trên chục ký!".

Tôi chụp cái áo vàng chạch nước phèn, bước ra tới mí gò thì gặp cô Bảy

đang ngồi chồm hồm, cầm nắm bông gòn chặm máu cho con chim bồ câu bị gãy cánh. Cô nói: "Ai ác quá! Bắn gãy cánh con chim! ". Nãy giờ tôi quên kể: cô Bảy là người chịu nuôi bồ câu nhút xừ. Ba chuồng chim trên nóc nhà, chim đặc ngừ đặc nghịt. Bắt chim đem tới đâu, dù xa cách mấy, thả ra, chúng cũng tìm về được tổ chuồng của mình. Nghe cô Bảy phàn nàn, tôi đùa: "Bảy đem nấu cháo hột sen đãi tui tui, mười tui tui thưởng". Cô Bảy không nói gì, nguýt tôi cái cóc. Mặc kệ cổ, chiều bắt được con trăn rồi biết. Tôi với thằng Cột hè hụi tát nước bằng thùng. A ịch đui từ trưa tới chiều, muốn cúp xương sống. Chùng nước cạn, cá lóc, cá sặc rần chạy ngời ngời, tôm càng xanh bung tanh tách. Thằng Cột huýt con phèn đánh hơi tìm trăn. Chóp chá đã nghe con phèn sữa inh ỏi nơi dề lục bình trở đầy bông tím. Chưa vệt hết đám lục bình, đã thấy con trăn ô dề, uốn mình nằm thườn thượt. Tôi hỏi thằng Cột lên bờ chuẩn bị gộc cây và dây luộc. Thằng Cột dạng chân đứng chạng hảng trên bờ, tay lăm lăm gộc trâm bầu dài hơn ba mét. Tôi lợi sinh tới lừa thế nắm đuôi con trăn, ráng sức giựt mạnh cho nó dẫn xương. Con trăn trườn ngay lên bờ. Con phèn phóng lên chặn đầu, vừa nhảy vừa sữa uy hiếp cho nó trườn tới chỗ thằng Cột. Tôi rượt theo túm đuôi giựt mạnh cái nữa. Thằng Cột xán gộc cây vô con trăn. Con trăn tức thì cuộn xiết lấy gộc cây. Coi như nó tới số. Hai chúng tôi chỉ còn ung dung dùng dây luộc mà cột chặt nó vào gộc cây ấy.

Bắt qua loa mớ tôm, mớ cá, hai anh em tôi cười nói hể hể, vác con trăn chạy bươn bươn về nhà. Ngó thấy con trăn phun phì phì, cô Bảy kêu "úy trời" một tiếng, rồi ngồi thụp xuống ngắm ngó. "Bự trắng hén anh Ba! ". "Hơn con bồ câu là cái chắc! ". Bảy lại nguýt tôi cái cóc, phẩy tay, quày quả bước te te vào nhà. Thằng Cột phát cười ha hả. Cười đã đời, nó ngoáy ngón tay lỗ mũi, nói tỉnh khô: "Kỳ này anh Ba có tiên cưới vợ rồi nghe! Bảy coi chừng Bảy đó nha! Tui hông nói đùa à nghen!"

Hai hôm sau, tôi cùng cô Bảy ra chợ huyện bán con trăn. Ba bốn người xúm tới tranh mua, kêu giá ào ào chóng mặt. Trăn hoang dã, cỡ trên bốn chục ký, dễ gì kiếm được mà mua. Cứ để cho họ đấu giá với nhau.

Bán xong con trăn và mấy chục ký tôm, cá, cô Bảy lo đi mua sắm các thứ lặt vặt; tôi ở không, thả vô quán nhậu, gọi đĩa bò tái ướp lai rai. Bàn bên có hai ông xồn xồn, thấy tôi nhậu một mình, cất tiếng gọi: "Trà tam rượu tứ. Chú em thấp tùng qua đây cho vui! ".

Dân nhậu miệt vườn là vậy. Không nhậu thì thôi, đã nhậu phải nhậu cho tới chỉ. Nhấm chùng đợi lâu sốt ruột, cô Bảy phải xin lỗi uống chung với cả bàn một ly, để họ tha cho tôi được về.

Bữa đó ngặt đời. Đi tới chỗ đồng trống thì trời chuyển mưa mù mịt. Tôi với cô Bảy phải bơi riết tới cái chòi vẹt để núp. Mưa đồng dai như đĩa dôi.

Tưởng như nghiêng trời mà trút nước. Mưa ào ào. Mưa sùi bong bóng. Mưa hắt xối xả vô cái chòi túm hùm, làm hai chúng tôi ướt chèm nhẹp. Có rượu, lại thấm nước lâu, tôi bắt lạnh tới đánh đòn răng lập cập. Chùng tạnh mưa, cô Bảy nói với tôi: "Anh Ba cởi áo vắt cho khô. Để ngấm nước, bệnh à ghen!".

Hai chúng tôi về tới nơi thì cả nhà đều đi vắng ráo trọi. Hôm sau tôi mới biết là thằng Cọt với tía má nó vô xóm giúp cậu Năm lo đám giỗ, nhậu xin quà, ngủ lại luôn bên đó.

Phần tôi, vừa say rượu, vừa mắc mưa, tôi bị trúng gió, lên cơn sốt hằm hập. Nhà cất thoi loi ngoài gò, chẳng có ai giúp, cô Bảy đành phải cạo gió cho tôi. Tôi cởi trần, nằm trên bộ ngựa. Cô Bảy hết cạo gió trên lưng, tới cạo gió trên ngực. Cạo dọc theo cả cần cổ, dọc theo cả hai bờ vai. Đã vậy, cô lại còn dằn lưng, bóp cả chân, cả tay cho tôi. Thú thiệt! Tôi vừa thích, vừa hồi hộp tới run cả người, tới không dám thở. Nấp ve chai cạo rất bỏng da thịt như lửa đốt, tôi cũng ráng chịu, không hề dám kêu đau. Có điều, mỗi khi rát quá, tôi

lại rướn người lên, gồng cả cơ bắp mà chịu trận. Cô Bảy nói với tôi: "Để em thoa cho anh".

Đất địa ông trời ơi! lần đầu tiên Bảy xưng em! Trước tới nay Bảy toàn xưng tui. Lại còn đôi bàn tay trần xoa xoa trên da thịt. Còn gì nữa há trời! Phải chi tôi không bệnh mà được thoa như vậy?

Bảy ơi! bảy ơi!

Nguồn: Vietky. com

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 10 năm 2004